

ΕΦΗΜΕΡΙΣ - ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Πέμπτον έτος τούτο είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Έτος χίλια οκτακόσα κι' ογδοήκοντα οκτώ,
τò Ταμείο μας κλεισμένο και τò χέρι άνοικτό.

Ό Ρωμηός την εβδομάδα — μόνο μιá φορά θά βγαίνη
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' όποτε μου κατεβαίνη.
Συνδρομητάς θά δέχομαι, — διότι τούς ανέχομαι,
μοναχά 'στάς Έπαρχιας — και 'στό 'Εξωτερικόν,
έπειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τό 'Ελληνικόν.
Συνδρομή για κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

για τὰ ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'στό χέρι.
'Αλλ' έδώ συνδρομηταί — δέν θά γίνωνται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ότε θέλω νταραβέρι — μέ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' έμέ.
Μές'ότων φόρων την άντάρα — κι'ό Ρωμηός μας μιá δεκάρα.

Τριάντα τρία πούντος και διακόσα,
γλυκύσματα και δώρα όσα όσα.

Του Δεκεμβρίου τριανταμία,
'Αη Βασίλης και τρικυμία.

Μποναιμάδες μας κι' εύχ'ις,
ό που πέφτουν σαν βροχαίς.

Ό Φασουλής για μποναιμά 'στον βασιλέα δίνει
όσα χαρτούτσα έλαβε για έλεημοσύνη.

Ότον κύριον Προθυπουργόν δύο χωνιά πλατειά
να σκούζη για τον Σπάρταλη 'στου Θεωωρή ταυτιά.

Ότον Θεοτόκη μπούσουλα, σαβοῦρα και τιμόνι,
και καρβακία μερικά από χοντρο χαρτόνι.

Είς τον Βουλπιώτην τον κλεινόν της Θέμιδος τὰ φωτα
και για μεγάλο σουβενιρ του Τάκη μιá καπότα.

Είς τον Μανέτα του γνωστου γαιδάρου την φυλλάδα
και μιá καινούρια και κομπή για τούς χορούς βελλάδα.

Είς τον Δραγούμη πάντοτε υπό άτμόν να στέκη
κι' άδράκτι, ρόκα και κλωστή τας σχέσεις μας να πλέκη.

Ότον Δεληγιάννη μιá φασκιά, του Στήλμαν την εικόνα,
κι' ένα μποξά να τον φορη και νάναι σαν κοκκόνα.

Ότον Καραπάνο δύναμιν και γλάσσαν και φωνήν
και του 'Ιώβ τò άκακον και την υπομονήν.

Ότον Ράλλην τίν του Σάρογλου μιá παρδαλή παντιέρα
κι' έναν μεγάλο κότανο να δέρνη τον άέρα.

Ότον δόλιο Σωτηρόπουλο, που είναι για ξυνά,
όλίγα κτρολέμονα να τρώη σαν πεινᾶ.

Ότον σοβαρόν Σιμόπουλον ονειράτα να βλέπη
πως τò χαρτοφυλάκιον τò έχει μες' στην τσέπη.

Ότον Παππαμιχαλόπουλο τὰ Κάλαντα να μάθῃ
και να τὰ λήη 'στη βουλή χωρίς να κάνῃ λάθη.

Ότον Παππαγιανακόπουλο χορτάρι και γρασιδι
κι' έναν κορσέ καθώς και πουφ 'στον κύριον Λεβίδη.

Ότον Σκαλτσοδήμο τον νταῆ, που πάει έτσι κι' έτσι,
όλίγα ραμπαδόξυλα κι' όλίγο κοκορέτσι.

Σπληνάντερα 'στον Γουλιμή καθώς και 'στον Σισμάνη,
κι' όλος του Σάκη ό θυμός γι' αυτούς να ξεθυμάνῃ.

Ότον Χρήστο τον Χρηστόπουλο, που χάνει τον καιρό του,
τον Βούτσην, τον και Δημαρχον, που είναι τόνειρό του.

Είς τον Σακελλαρόπουλο άρσενιαό καιπόσο
για να μην είναι άχαμνός ό κατομοίρης τάσο.

Ότον Φλέσσα τον τρισένδοξον τον Κόστα Κοσσανάκο,
που με τον Ζέρβα συντροφιά βαθῆ του σκάβει λάκκο.

Ἐστὸν Γιάννη τὸν Γεωργαντᾶ, ὅπου πετᾶ ἄστα νέφη,
Μπουφίδην τὸν Νικόλαον, ποῦ τοῦ χαλᾶ τὸ κέφι.

Ἐστὸν ἕτερον Γεωργαντᾶν, ποῦ κάθεται ἀργός,
νὰ μᾶς φυτρώσῃ ἄγρηγορα τῶν ὄπλων Ἐπιουργός.

Ἐστὸν Γιάννη Ἀντωνόπουλο, τὸν καὶ Ἀλογοσοῦρτη,
τὸ κάρδο τοῦ Σκουλίτσα του καὶ κάμποσο γιαιοῦρτι.

Ἐστὸν Σπύρο τὸν Κουκούλεσαν, ἀγορητὴν ραγδαῖον,
τὸν Κατσιμπάρδην, Σύμβουλον καὶ φίλον του σπουδαῖον.

Ἐστὸν Κανακάρη τὸν γνωστό, ποῦ τρέχει ἄνω κάτω,
τοῦ φίλου του Αὔγερινου τὴν κεφαλὴν ἄστο πιάτο.

Εἰς τὸν Γεροκωστόπουλο νὰ πάψῃ ὁ θυμὸς του
κι' ἕνα καλάθι μὲ αὐγά ν' ἀνοίξῃ ὁ λαίμῳς του.

Ἐστὸν Κουμανιώτη τὸν γνωστόν, πρὸ χρόνων δεκανέα,
καμπόσαις κούκλαις τοῦ Βουγᾶ καὶ σχέδια γενναῖα.

Ἐστὸν Βασιλάκη ἀσπασμοὺς ἀπὸ τὸν Θεοτόκη,
ποῦ ἔγιν' Ἐφιάτης του καὶ τὸν καταδιώκει.

Ἐστὸν Τσαρλαμπᾶ, ποῦ βουλευτὴς δὲν φαίνεται τυχαῖος,
νὰ κάμῃ τοῦ Ζηλήμονος μετᾴθεσιν ταχέως.

Ἐστὸν Βαλσαμάκη, ρήτορα ἐκ τῶν ἀριστερῶν,
ν' ἀφίγη τὸ ταμπάρο του γιὰ νὰ περνᾶ παρών.

Εἰς τὸν Μπασιᾶ τὸν ἔρημο ἕνα βαθὺ τσουβάλι
μᾶς καλῆς κληρονομιάς τοὺς θησαυροὺς νὰ βάλῃ.

Εἰς τὸν Μουσούρη γύψινη τοῦ Βενιερᾶτου μούρη
κι' εἰς τοῦτον ὡς ἐκ περισσοῦ τὸν κύριον Μουσούρη.

Εἰς τὸν Γιαννοῦκο νὰ χαθῇ αὐτὸς ὁ Πικουλάκης,
ὅπου γιὰ ἕνα δάσκαλο ἐμάλλωσαν πολλάκις.

Ἐστὸν Κάρτσωνα τὸν σεβνταλῆ νὰ ὀρισθοῦν ἐν τέλει
τὰ ὄρια τοῦ Ἄ ρ ι ο ς, καθὼς ἐκεῖνος θέλει.

Ἐστὸν Χατζηγιάκη νὰ ζητῇ δριμύς ἀπὸ τὸ βῆμα
τὸ κάθε δάσος νὰ γενῇ καὶ ἰδικό του κτήμα.

Εἰς τὸν Ταρμπάζη νὰ τοῦ ἄβγῃ σὺν κἀνῃ τὴ δουλειά του
ἕνα παλοῦκι ποῦ θαρρεῖ πῶς ἔχει ἄστην κοιλιά του.

Εἰς τὸν Κοκκέβη τὸν πολὺ, ὅπου κοντὰ εἰς τᾶλλα
καὶ οἱ ἐχθροὶ κι' οἱ φίλοι του τὸν λέν Κωλοπηλάλα,
κουδούνια, φούσκαις, μουσικαῖς, χαρίσματα παντοῖα,
καὶ τὸ καβοῦρι τοῦ Φ α λ ἔ ζ νὰ κἀνῃ ἀπαρτία.

Ἐστὸν κύριον Αὔγερινὸν χοιρίδιον παχύ
κι' ἀπ' ὄλα πιὸ καλλίτερο νὰ ἴδῃ καλὴ ψυχὴ.

Εἰς τὸν Σκουλούδη σὺν ἄμλῃ ποτὲ νὰ μὴν τὰ χάνῃ
κι' ἄς μὴ ζητῇ τὸ φράσκο μου ἴδικό του νὰ τὸ κἀνῃ.

Ἐστὸν Σάκη τόπον πάντοτε νὰ δίδῃ τῇ ὀργῇ
καὶ εἰς τοὺς δὴδὸ Μπουντούρηδες νὰ γίνουιν ὑπουργοί.

Ἐστὸν γέρο Κατσικόπουλο, Χρυσόστομον σωστόν,
τῆς Ἀφροδίτης τῆς θεᾶς ἐκεῖνον τὸν κεστόν,
τὸν Ἐρωτα, τὰς Χάριτας, βελόναις, δακτυλήθραις,
μὰ καὶ σαποῦνι κρητικὸ νὰ κἀνῃ μπουρμπουλήθραις.

Ἐστὸν Καζαμπάκα ζάχαρες, εἰς τὸν Σινέλη κἀντῖα,
καὶ ἄστοὺς κυρίους Γραμματεῖς μυρωδικὰ καὶ γάντια.

Ἐστὸν Τζάννε τὸν Λατινιστὴ νὰ ἔλθῃ ἄστα σωστά του
κι' ἕνα νυφοκοκκόζωμον εἰς τὸν Λογιωτάτου.

Ἐστὸν Κοντογιάννη φέρμελη γιὰ τὸ κουβαρνταλῆκι
καὶ γιὰ τὴν πρέφα τράπουλαις ἄστον Γεωργὴ Λοιδωρῆκη.

Μαλλιά' ἄστον Προβελέγγιο γιὰ τὴ γυμνὴ του κόκκα
καὶ ἀσπασμοὺς ἄστον Μπούμπουρα καὶ εἰς τὸν Δελαρόκα.

Ἐστὸν Κωνστανεῖ ἄλιγότερο νὰ κἀνῃ σαματᾶ,
κι' ἕνα κοπάδι πρόβατα ἄστον Θῆτα Προβατᾶ.

Εἰς τὸν Φαλιγάκα φύλαγγα, εἰς τὸν Ρικάκη σκούφια,
ἄστον Ψύλλα φύλλους ἄσταχυρα καὶ ἄστη Ροζοῦ τσουλούφια.

Ἐστὴν πτέρυγα τὴν δεξιὰν χαραῖς πολλαῖς καὶ γέλοια,
μαξίσια, περισσεύματα, καὶ φούρνους μὲ καρβέλια.

Εἰς ὄλην τὴν ἀριστερὰν ὑπομονὴν καὶ θάρρος,
ὡς ποῦ νὰ πέσῃ μὲν ἄφορὰ Χαρίλαος ὁ γλάρος.

Καὶ εἰς τοὺς δύο ἀρχηγούς δολώματα καὶ δίκτυα,
ρητορικὴ ἀτέλειωτη, ἀγρόπνυλαις καὶ ξενύκτια.

Εἰς τὸν Ἄνδρᾶ τὸν Τσιγγρό καὶ Χιώτη ξακουσμένο
τοῦ ἔθνους Μεγαλόσταυρο μὲ τενεκὲ φτειασμένο.

Εἰς τὸν Λασσάλ καὶ τὸν Σαρλέ τῆς φυλακῆς τὴν βοῦτα
καὶ πριμαντόναις ὄμορφαις ἄστον γαλαντόμο Σγούτα.

Ἐνα κοντύλι ἄστον Σουρῆ τῆς μούρλαις του νὰ γράφῃ
καὶ ἄστον Σεμτέλο τὸν σοφὸ Ἐγγλέζικο ξουράφι.

Σάλια πολλὰ ἄστον Φιντικλῆ νὰ τὰ τραβᾶ κοντὰ του
καὶ τόπον ἰδιαίτερον γιὰ τὰ συγγράμματά του.

Ἐστὸν Δήμαρχον Φιλήμονα σκοποὺς ὑψηλοτάτους
καὶ νὰ τοῦ δώσουν ἄδειαν νὰ κάμῃ ἀποπάτους.

Εἰς ὄλους τέλος τοὺς Ρωμηούς σελάχι καὶ κουμποῦρα
καὶ οὔρητῆρια τοῦ Χόρν γιὰ τᾶφθονά των οὔρα.

Ρωμηοῦ Ἡμερολόγιον
μὲ τὸ Μαρτυρολόγιον.

Εἰς τῆς Ἐ σ τ ί α ς βρῖσκεται τὸ βιβλιοπωλεῖον,
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε καὶ τοῦτο τὸ βιβλίον,
ὅπου θαρρῶ πῶς ὄλους σας πολὺ ἐνδιαφέρει...
λεπτὰ πενήντα ἢ τιμὴ, καθὼς καθένας ξέρει.